

## Η ΦΩΤΙΑ ΠΟΥ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

(Στόν Α' Κατανυκτικό συγχωρητικό Έσπερινό, 6 Μαρτίου 2022)

**Σ**ύμφωνα με τὸ ἐκκλησιαστικό μας ἡμερολόγιο, συμπληρώθηκαν σήμερα οἱ τρεῖς ἐβδομάδες τοῦ Τριωδίου καὶ ἀπόψε, με τὸν πρῶτο Κατανυκτικό Έσπερινό, μπαίνουμε στὴν Καθαρὰ Ἐβδομάδα, τὴν πρώτη τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὅπου στὸ τέλος της, ἡ Μεγ. Ἐβδομάδα θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Μέχρι ἐκείνη, «τὴν κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα», προηγεῖται αὐτὴ ἡ κατανυκτικὴ περίοδος, στὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία με περισσότερες λατρευτικὲς καὶ εἰδικὲς ἀκολουθίες μᾶς βοηθάει νὰ κατανοήσουμε τὴν πορεία τοῦ Κυρίου μας πρὸς τὸν Γολγοθᾶ καὶ τὸν Τάφο. Νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ Χριστὸς «ἔπαθε» γιὰ νὰ λυτρώσει ἐμᾶς ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ ὅτι ὁ θάνατός Του ἔγινε ἡ ζωὴ μας καὶ μάλιστα «περισσὸν ζωῆς».

Ὁ Χριστιανός, καθὼς προχωρεῖ πρὸς τὸ Πάσχα ἀνεβαίνει. Ἀνεβαίνει στὸ μεγαλεῖο τῶν τεραστίων διαστάσεων του, ὅταν γονατίζει καὶ μιλάει στὸ Θεὸ (ὅπως μιλάει σ' ἓνα φίλο του)· ὅταν ἀφουγκράζεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (τὴν Ἐκκλησία Του)· ὅταν νηστεύει τὸν ἐγωϊσμό του καὶ τὴν τροφή του (ὄχι σὰν ἀποτέλεσμα ἀνάγκης), ἀλλὰ θεληματικά, ὡς λογικὴ λατρεία, ὡς προσφορὰ πρὸς τὸν Κύριο. Ὁ Χριστιανός, μέχρι τὸ πρῶτὸ τοῦ Μεγ. Σαββάτου ἔχει ἤδη ἀνοιχθεῖ σ' ἓναν ὀρίζοντα πού μέσα στὸ σύμπαν διαρκῶς διευρύνεται καὶ ἐκεῖ χωρᾶνε ὅλοι καὶ ὅλα: ἄγγελοι, ἄνθρωποι, συγγενεῖς, φίλοι, ἐχθροί, ζῶα, κτήνη, κήτη, πουλιά, βουνά, πηγές, θάλασσες, γῆ, οὐρανοί, ἀέρας, αἰθέρας, φωτιά, παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον, ὅπου «τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστὸς». Ὅποτε ἔτσι, ἀντιλαμβανόμαστε οἱ χριστιανοὶ ὅτι, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καθίσταται νικηφόρος παιάνας τῆς νίκης μας κατὰ τοῦ μόνου ἀδυσώπητου καὶ ἄτεγκτου ἐχθροῦ μας, πού εἶναι ὁ θάνατος. Ὁ ὁποῖος πατιέται καὶ συντρίβεται με τὸ θάνατο τοῦ Σωτῆρος μας κι ἐμεῖς ἀπλῶς καλούμαστε νὰ ἀπολαύσουμε τὶς δάφνες του καὶ νὰ κληρονομήσουμε τὴν ἐτοιμασμένη ἀπὸ Ἐκεῖνον γιὰ χάρη μας βασιλεία Του. Τὰ ξέρουμε αὐτὰ οἱ Χριστιανοί, ἔτσι δὲν εἶναι; τὰ ζοῦμε, ὄχι σὰν ἐπετειακὲς γιορτὲς ἀλλὰ σὰν βιωματικὲς ἐμπειρίες πού ἐμπεδώνουν μέσα μας τὴν ζωὴ, τὴν ὄντως ζωὴ, τὴν «κατὰ Χριστὸν ζωὴ» καὶ εὐχομαι ἔτσι νὰ τὰ ξαναζήσουμε κι ἐφέτος!

Εἶπα, ἐφέτος! τί τὸ θέλω καὶ τὸ θυμᾶμαι τὸ ἐφέτος! Θὰ μοῦ πεῖτε, μήπως μπορούμε νὰ τὸ ξεχάσουμε; Ἐφέτος, γύρω μας ἐπικρατεῖ πόλεμος. Κάθε πόλεμος εἶναι παρανοϊκός, φέρνει πόνο, θλίψη, θάνατο. Ὅταν ὁ πόλεμος εἶναι θρησκευτικός, τότε γίνεται ἀνελέητα σκληρότερος. Ὅταν πάλι ὁ πόλεμος διεξάγεται ἀπὸ Χριστιανούς ἐνάντια σὲ Χριστιανούς, τότε ἐκτὸς ἀπὸ σώματα καὶ

ψυχές σκοτώνει και «*τὴν ἐν ὑμῖν ἐλπίδα*» και γίνεται ἀφορμὴ νὰ βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ «*ἐν τοῖς ἔθνεσι*».

Πόλεμος Ὁρθόδοξων ἐναντία σὲ Ὁρθόδοξους σημαίνει κάτι χειρότερο. Οἱ Ὁρθόδοξοι διαφυλάξαμε τὴν ἀλήθεια τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἀνόθευτη και τὴν Ἱερά μας Παράδοση ἀκέραιη, ἔτσι δὲν εἶναι; Οἱ Ὁρθόδοξοι μέχρι τώρα στὴν Ἱστορία μας δὲν βαρυνόμαστε μὲ θρησκευτικούς πολέμους. Οἱ Ὁρθόδοξοι μέχρι τώρα στὴν Ἱστορία μας δὲν στιγματιζόμαστε μὲ «*ἱερές Ἐξετάσεις*». Κι ἂν κάποτε ἀγκαλιάσαμε τὴν κοσμικὴ ἐξουσία, ὁ λαός μας διόλου δὲν βλάφτηκε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐκτροπή. Κι ἂν κάποτε ἐθναρχήσαμε, ὁ Θεὸς πορφύρωσε τὴν ὑπέρβαση μὲ τὸ αἷμα μας κι ἀπ' αὐτὸ τὸ αἷμα «*ὡσπερ πελεκάν*», ἤπιε ὁ λαός μας και ἐπέζησε.

Ὅμως, τοὺς Ὁρθόδοξους λαούς, τὸ Κοινὸ Ποτήριο δὲν μᾶς ἔνωσε. Ἡ ἴδια Πίστη, ἡ ἴδια Λατρεία, ἡ ἴδια Πνευματικότητα δὲν μᾶς ἔφεραν κοντά. Αὐτὴ ἡ τραγικὴ διαπίστωση πρέπει πιά νὰ ἐρμηνευθεῖ. Ποῦ ὀφείλεται ἄραγε;

Πρόχειρα, θὰ σκεφθεῖ κάποιος: μήπως, στὶς ἀμαρτίες μας!

Ὅμως, ξέρουμε ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς δὲν τοὺς ἐξουθενώνει, δὲν τοὺς τιμωρεῖ. Τοὺς ἀγαπᾷ και συγχωρεῖ κάθε ἀμαρτία τους.

Ἐδῶ, χρειάζεται νὰ προσέξουμε! «*Υπάρχει μιὰ ἀμαρτία*», εἶπε ὁ Χριστός, «*ἡ ὁποία δὲν συγχωρεῖται*». Ὅχι, ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλει ὁ ἄνθρωπος! Ἡ ἀμαρτία ποὺ δὲν συγχωρεῖται εἶναι «*ἡ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*», δηλ. ἡ ἀμετανοησία, ὁ ὁποία ἐδράζεται στὴν ἔπαρση και στὴν ἀλαζονεία τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. στὸν ἐγωϊσμό του!

Λοιπόν, μήπως οἱ Ὁρθόδοξοι ἀναθρέψαμε μέσα μας τόση αὐταρέσκεια, ὅτι τάχα εἴμαστε καλύτεροι ἀπὸ ἄλλους, ἄλλοδόξους, ἄλλοθρήσκους και ἀθέους; Ἡ Πίστη μας, ὄντως! ἀνόθευτη και ἀκέραιη εἶναι ἡ ἀξιοπρεπέστερη, ἡ διαυγέστερη, ἡ λογικότερη, ἡ πνευματικότερη ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ, ποὺ λυτρώνει, ἐλευθερώνει, ἀναπαύει και ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο, ὅσο καμμιὰ ἄλλη πνευματοδοξία, πράγματι! Ἐμεῖς, ὅμως; Ἐμεῖς, εἴμαστε ἀντάξιοί της;

Γιατὶ ἂν δὲν εἴμαστε, τότε δικαίως ἔρχεται ἡ εὐεργετικὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς προσγειώσει· «*ὁ δοκῶν ἐστᾶναι, βλέπω μὴν πέση*». Καὶ ὅσο περισσότερη εἶναι ἡ ψευδαίσθησή μας, ὅτι στεκόμαστε καλά, τόσο παταγωδέστερη εἶναι ἡ προσγειώση· «*καὶ ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς μεγάλη*».

Ὅσοι δὲν ἀντέχουν αὐτὴν τὴν προσωπικὴ πνευματικὴ αὐτοκριτικὴ, ἀποδίδουν τὴν ἀδυναμία σύγκλισης τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν, στὸ σαράκι τοῦ ἐθνικισμοῦ, τὸ ὁποῖο σὰν χρυσαλίδα ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὸ κουκούλι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐθνικισμὸς δὲν εἶναι νὰ ἀγαπᾶς τὸ ἔθνος σου (φυσικὰ καὶ ἀγαπᾶμε καὶ καμαρώνουμε γιὰ τὸ ἔθνος μας), ἔθνικισμὸς εἶναι νὰ μισεῖς τὰ ἄλλα ἔθνη. Βέβαια, τὸ 1872 τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο προσπάθησε νὰ σταματήσει τὸν ἔθνικισμὸ στὰ Βαλκάνια. Δὲν εἰσακούστηκε καὶ τὸ ἀνελέητο κακὸ φούντωσε. Ὅταν τὸ 2016 ἡ Ὁρθοδοξία (γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ 1000 χρόνια, γιὰ πρώτη φορὰ χωρὶς αὐτοκρατορικὴ ἐντολή, ἀλλὰ) ὡς Ἐκκλησία συγκάλεσε στὴν Κρήτη, τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο, ὑπῆρξαν ἔθνικιστικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ποὺ προσπάθησαν νὰ τὴν ματαιώσουν (μὲ ἐπιχειρήματα ποὺ ἀφελεῖς Ἕλληνες ἔριχναν, σὰν νερὸ στὸ μύλο τους). Θυμᾶμαι ρίγησα, ὅταν στὴν Κρήτη ἄκουσα τὴν ἀγωνιώδη ἔκφραση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας: «...Ἕλληνες εἶμαστε, ἀλλὰ ἂν τὸ προτάξουμε, ἐδῶ μέσα θὰ γίνουμε δέκα κομμάτια, γι' αὐτὸ νὰ προτάξουμε τὴν Ὁρθόδοξη ιδιότητά μας». Στὸν ἀντίποδα ἐκείνης τῆς οἰκουμενικῆς προτάσεως, εἶναι οἱ πρὸ ἡμερῶν σκανδαλώδεις ἀνακοινώσεις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας γιὰ τὸν πόλεμο στὴν Οὐκράνία.

Σήμερα, γύρω μας, δίπλα μας καὶ μέσα μας, βιώνουμε μιὰ τριπλὴ τραγικὴ πραγματικότητα:

1. Ἀνῆκουμε οἱ Ἕλληνες σὲ ὑπερθνικοὺς (πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς) Ὄργανισμούς, ποὺ τὴν ἴδια τωρινή τους εὐαισθησία δὲν τὴν ἔδειξαν ὅταν παρόμοιες ἀδικίες διεπράχθησαν σὲ βάρος μας, στὰ 1922, 1945 καὶ 1974. Ἀναγκαστικὰ μένουμε μαζί τους, δὲν ἔχουμε ἄλλη λύση, ἐπειδὴ ὁ «ἐπιτήδειος οὐδέτερος» γείτονάς μας, ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ἀπειλεῖ καὶ ὅποιαδήποτε, σήμερα, μετακίνηση συνόρων στὰ Βαλκάνια θὰ ἀνοίξει ...τὴν κόλαση. Ἡ Ἀλεξανδρούπολη εἶναι στὸν ἄσφαλο μονόδρομο τῶν γεωπολιτικῶν ἐξελίξεων καὶ συγχρόνως σταθερὸ σημεῖο στὸ ρευστὸ γεωστρατηγικὸ χάρτη τῆς περιοχῆς μας.
2. Ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Πατρίδος μας δὲν καταφέρνει νὰ ὁμοιοῖ οὔτε στὰ πλέον ἔθνικῶς ἀναγκαῖα καὶ ἔτσι δίνει τὸ σινιάλο ἑνὸς πολυμεροῦς διχασμοῦ σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἑλληνικῆς καθημερινότητος. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται ἐπειδὴ ἐμεῖς ὡς πολῖτες δὲν ἔχουμε ἀναπτύξει σοβαρὰ πολιτικὰ κριτήρια ἀλλὰ οὔτε καὶ δημοκρατικὴ ὑπευθυνότητα.
3. Ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ὀσφραίνεται πιά τὴν βαρεῖα μυρωδιὰ τῆς σήψης. Βία φανερὴ καὶ κρυφὴ, στὰ σπίτια, στὸν ἰδιωτικὸ τομέα καὶ στὸν δημόσιο, ἔμφυλη, ρατσιστικὴ, ἀθλητικὴ, καλλιτεχνικὴ καὶ κάθε ἄλλης μορφῆς. Ἀνηθικότητα, σὲ κάθε βαθμὸ, ἀπὸ τὴν εὐκόλη ἔκτρωση μέχρι τὸ ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο «me too». Διαφθορά, χωρὶς ἴχνος ἠθικοῦ φραγμοῦ, σὲ ἐκπαιδευτικούς, σὲ κληρικούς, σὲ ἐπιστήμονες καὶ σὲ «ὑψηλὰ ἰσταμένους

καθώς πρέπει έπωνύμους». Διαστροφή, που διεκδικεί την άποδοχή και την καταξίωση και συντρίβει όποιον τολμήσει να άντισταθεί στο όρμητικό ρεύμα του Δικαιωτισμού και της διαφορετικότητας, που όνομάστηκε Κίνημα Πολιτικής Όρθότητας!

Αυτή ή πραγματικότητα διέπει, σήμερα, τó νοΐ και την καρδιά της Έλληνικής κοινωνίας, με δίολου εύοίνωνες έλπίδες βελτίωσης ή έστω προβληματισμού, προκειμένου να βρούμε τó βηματισμό μας προς τó άδήριτο «αΐριο» της σύγκρουσης τών πολιτισμών. Ποιός δέν βλέπει ότι ή θρυλούμενη σύγκρουση τών πολιτισμών άρχισε; ότι ó κόσμος χωρίζεται ξανά; ότι οί κοινωνικές ομάδες έχουν ρόλο μόνο όταν διαθέτουν ψυχή και πνευματική ικμάδα; Ποιός δέν βλέπει ότι οί θρησκείες δροΐν άλλοτε ως προστατευτικό αδιάβροχο κι άλλοτε ως στρατιωτικό άμπέχονο; Ποιός δέν βλέπει ότι οί Χριστιανικές Έκκλησίες έχουν μπροστά τους μία άκόμα (τήν τελευταία τους), εύκαιρία να λειτουργήσουν ως «Σώμα Χριστού» για να ένωθοΐν οί Χριστιανοί σε «μέλη έκ μέρους»;

Όπότε, έρχομαι στα δικά μας.

Ό Χριστός μάς έχει προτείνει να είμαστε οί Χριστιανοί «τó άλάτι της γής»· άραγε, είμαστε; Άς μήν άναφερθώ στα γενικά αλλά να μιλήσω για τά δικά μας, στην Πατρίδα μας και στην Έπαρχία μας.

Μπαίνουμε στην Αγία και Μεγ. Τεσσαρακοστή, όπότε είναι άνάγκη να κάνουμε αύτοκριτική στην πνευματική μας κατάσταση. Χωρίς αύτοκριτική, ζοΐμε σε φούσκα ψευδαισθήσεων πώς όλα είναι καλά, πώς όλα προχωροΐν τέλεια, όπότε τότε δέν ύπάρχει καμμιά έλπίδα βελτιώσεως και σωτηρίας.

Λοιπόν, πριν την πανδημία ζούσαμε την έκκλησιαστική μας ζωή, παλεύαμε να γίνουμε καλύτεροι, όπως μάς θέλει ó Θεός, με άγώνα, με προσευχή, με προσοχή, με νηστεία, με θ. Κοινωνία. Με όλα αυτά οίκοδομούσαμε ó καθέννας μας την πνευματική του ζωή. Βέβαια, ó Άπ. Παΐλος λέει: «ó καθέννας άς προσέχει, με τί ύλικά χτίζει... χτίζει με χρυσάφι, με άσΐμι, με πολίτιμους λίθους, με ξύλα, με χορτάρια ή με καλάμια»; Και συνεχίζει στην Α΄ προς Κορινθίους Έπιστολή: «θα ρθει μιά μέρα που του καθενός τó έργο, θα φανερωθει, θα ρθει φωτιά που θα τó δοκιμάσει».

Φωτιά ήταν, λοιπόν, αυτή ή δοκιμασία, που την παραχώρησε ó Θεός για φανερωθοΐμε οί Όρθόδοξοι ...με τί ύλικά χτίζαμε!

Ή Έκκλησία είπε να κλείσουν οί ναοί της Χώρας μας. Νομίζετε ότι ήταν άπόφαση που με εύκολία πήρε ή Ίεραρχία τών Μητροπολιτών της Έκκλησίας μας; Στους

ναούς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὁ λαὸς ποτὲ δὲν ἔμπαινε μέσα, τὰ δρῶμενα γινόντουσαν στὴν αὐλή, μέσα ἦταν μόνο τὸ εἶδωλο τοῦ θεοῦ. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, μέσα δὲν ἔμπαιναν οἱ Ἰσραηλιῖτες ποτέ. Μόνο οἱ ἱερεῖς ἔμπαιναν, μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα στὰ Ἱερά καὶ μόνο ὁ Ἀρχιερεὺς, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο στὰ Ἱερά τῶν Ἁγίων. Τότε ἦταν ποὺ ὁ Χριστὸς φώναξε: «*Τί ἀξίζει περισσότερο ὁ χρυσὸς ἢ ὁ ναὸς...*»; γι' αὐτὸ, ἡ Ἐκκλησία, ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἀνέστρεψε αὐτὴν τὴν εἰκόνα, οἱ Χριστιανοὶ μπαίνειτε μέσα στοὺς ναοὺς, τὰ παιδιά σας μπαίνουν ἀκόμα καὶ στὸ ἱερὸ Βῆμα. Ἄρα, λοιπόν, γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἐσεῖς εἶστε ὁ ναὸς κι ὄχι τὸ κτίσμα, «*οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; ...ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινες ἐστε ὑμεῖς*».

Ὅποτε, ἡ Ἐκκλησία, στὴν προκειμένη περίπτωση, τί ἄλλο νὰ ἔκαμνε; Ἐκλείσει τὰ κτίσματα γιὰ νὰ προστατεύσει τὰ παιδιά της. Γιὰ νὰ διαφυλάξει τὰ λογικά της πρόβατα. Κάποια ἀπ' αὐτὰ τὰ πρόβατα ὅμως, ἐκδηλώθηκαν ὡς ἐρίφια: καθένας πῆρε τὸ δρόμο του, τὴ στράτα του, τὸ μονοπάτι του...

Ἀκούστηκαν πικρὰ λόγια, ὅπως «*πρόδωσαν...*» ὁ Πατριάρχης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἡ Ἱερά Σύνοδος... ὅλοι! Καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι, στὴν πρώτη περίοδο τῆς πανδημίας, ἔγιναν προτεστᾶντες, διαμαρτυρόμενοι! Κάποιοι ἱερεῖς, ἄνοιγαν «*τὸ μαγαζάκι τους*» κρυφά, ἔβαζαν μέσα «*τοὺς καλοὺς πελάτες*», ἀπὸ τὸ παραπόρτι! Κάποιοι ἐπίσκοποι, ὅσα ἀποφάσιζαν στὴν Σύνοδο, δὲν τὰ ἐφάρμοζαν στὶς Ἐπαρχίες τους, μὴν τυχὸν χάσουν ψηφοφόρους τους. Ὅμως, αὐτὸ δὲν εἶναι Ἐκκλησία, δὲν εἶναι Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία!

Ἐφτασαν στὸ σημεῖο, κάποιοι νὰ διαλαλήσουν ὅτι ἔχουν ὡς πρότυπο τῆς ἀνυπακοῆς τους τὸν Ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό. Μά, ὁ ὁμολογητὴς ἐκεῖνος, σὲ Συνόδους μιλοῦσε, ἐκεῖ ἀγωνιζόταν γιὰ τὶς Ὀρθόδοξες θέσεις του, δὲν ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, οὔτε ἔγραφε ἀνώνυμα σὲ ιστοσελίδες! Οὔτε ἐξέφρασε ποτὲ λόγο ἢ λέξη ἐνάντια στὴν Ἐκκλησία, οὔτε ἀποτευχίστηκε οὔτε ἀποστασιοποιήθηκε ποτὲ ἀπ' αὐτήν.

Ἐνῶ λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία μάτωνε καὶ αἱμορραγοῦσε γιὰ τὰ παιδιά της, κάποια ἀπ' αὐτὰ τὴν πετροβολοῦσαν. Θυμᾶμαι μιὰ ὁμάδα κυριῶν ἀπὸ τὶς Φέρες ποὺ διαμαρτυρόμενες μοῦ ἔγραφαν ἀνώνυμα «*...γιατί, Σεβασμιώτατε!*» καὶ μοῦ ἔστειλαν καὶ διαφωτιστικὰ κείμενα!

Ὅμως, κανένας δὲν μὲ ρώτησε πὼς ἔνιωθα, ὅταν λειτουργοῦσα μέσα στοὺς ναοὺς τῆς πόλεώς μας μὲ δύο τηλεοπτικὲς κάμερες, χωρὶς ἐσᾶς! Κανένας δὲν μὲ ρώτησε πὼς ἔνιωθα ὅταν ἔβλεπα ἀπὸ τὸ Ἐπισκοπεῖο νὰ μαζεύεστε ἔξω ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες καὶ νὰ προσπαθεῖτε νὰ ἀκούσετε μέσα τοὺς ὕμνους!

Γιατί δὲν ἔδινά ἐντολή νὰ ἀνοιχτοῦν οἱ πόρτες;

Ἐπειδή, ἤξερα ὅτι στὸ Νοσοκομεῖο μας δὲν ὑπῆρχαν θέσεις στὶς ΜΕΘ γιὰ ὅλους μας, οὔτε διέθετε μονοκλωνικά γιὰ ὅλους μας!

Κάποιοι φωνασκοῦσαν «θὰ μᾶς προστατεύσει ὁ Θεός», «δὲν φορᾶμε μάσκες ὅταν ἀσπαζόμαστε τὶς εἰκόνες» καὶ παρόμοια. Τὰ ἴδια λόγια εἶπε ὁ σατανᾶς ὅταν παρακινοῦσε τὸ Χριστὸ νὰ κάνει τὶς πέτρες ψωμιὰ ἢ νὰ πέσει ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος κάτω. Κι ὁ Χριστός, θυμᾶστε τὶ τοῦ ἀπάντησε...

Ἄλλη ἀφορμὴ γιὰ διχοστασία, ἡ ὥρα ποὺ εἰπώθηκε τὸ «Χριστὸς Ἄνέστη» κι ἂν ἐπιτρέπεται νὰ κάνουν οἱ ἱερεῖς δυὸ θεῖες Λειτουργίες μέσα στὴν ἴδια ἡμέρα! Λὲς καὶ δὲν ξέρει ἡ Ἐκκλησία γιατί τελεῖ ἐσπερινούς τὸ πρωῖ καὶ ὄρθρους τὰ ἀπογεύματα! Λὲς καὶ δὲν ξέρει ἡ Ἐκκλησία πότε ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ πόσες ἡμέρες ἔμεινε στὸν Ἄδη! Λὲς καὶ δὲν ξέρει ἡ Ἐκκλησία πότε ἀρχίζει ἡ ἡμέρα σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ πότε σύμφωνα μὲ τὸ Ἀστεροσκοπεῖο Greenwich!

Ἄλλη ἀφορμὴ γιὰ διχοστασία, τὸ ἐμβόλιο! Λὲς καὶ γνωρίζει κανεὶς νὰ ἐρμηνεύει τὴν Ἀποκάλυψη καλύτερα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία! Λὲς καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγει ὅσα λέει ἡ Ἀποκάλυψη ὅτι θὰ γίνουν! Ἀλλά, νά! τί λέει ἡ Ἀποκάλυψη: ὅσοι θὰ ἐμπιστευθοῦν τὸ Ἄρνιο θὰ σωθοῦν καὶ τὸ Ἄρνιο εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Γιατί δυσκολεύεστε νὰ τὸ ἀποδεχτεῖτε; Χριστὸς ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει κι ὅταν ἡ Ἐκκλησία θαλασσοδέρνεται εἶναι γιὰ νὰ «ξυπνήσουμε» τὸ Χριστὸ μέσα μας, ποὺ τάχα λαγοκοιμᾶται.

Θὰ μοῦ πεῖτε, «γιατί τὰ λὲς σ' ἐμᾶς αὐτὰ σήμερα; στοὺς ἱερεῖς πὲς τα καὶ σὲ κάποιους ἐπισκόπους, ἐκεῖνοι μᾶς παρέσυραν»! Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, στὸν διαδικτυακὸ-Μητροπολίτη Μόρφου, ἔγραψα: Σεβασμιώτατε, ἀρκετοὶ χριστιανοὶ καὶ στὴν Ἀλεξανδρούπολη, σᾶς θεωροῦν ὑπεύθυνο γιὰ τὸ θάνατο συγγενῶν τους καὶ εἶσθε, ἀπορῶ λοιπόν, πῶς ἡσυχάζει ἡ συνείδησή σας»! Ἀλλὰ ἐρωτῶ κι ἐσᾶς· ὁ Μόρφου σᾶς νοιάζεται περισσότερο ἀπὸ ἐμένα; Κι ἂν ἐκεῖνος ἔχει περισσότερη παρρησία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, γιατί δὲν ἦρθε νὰ ἀναστήσει ὅσους ἔστειλε στὸ θάνατο ἐπειδὴ τὸν ἄκουσαν;

Ἱερεὺς ὑπῆρξε καὶ ἐδῶ, ποὺ θέλοντας νὰ κρύψει τὴν ἀπειθαρχία του, ἔστειλε ἐναντίον μου τὰ Ἐσωτερικά μας Σημειώματα στὶς ἰστοσελίδες. Ἀσυγχώρητο σφάλμα. Μερικοὶ ἱερεῖς ἀπέφευγαν νὰ ρθοῦν στὴ Μητρόπολη, φοβούμενοι μὴν τυχὸν τοὺς ἐπιτιμήσω. Γιατί νὰ τὸ κάνω; Οἱ ἴδιοι ἤδη κρίθηκαν καὶ κατακρίθηκαν, οἱ ἐνορίτες τους τοὺς προσπέρασαν, τοὺς ἀγνόησαν, ὑπάκουσαν στὴν Ἐκκλησία. Ἀνταρσία, λοιπόν, οἱ ἱερεῖς ποὺ σύμφωνα μὲ τοὺς Κανόνες ὀφείλουν νὰ εἶναι ἀρμονισμένοι μὲ τὸν Ἐπίσκοπό τους «ὅπως οἱ χορδὲς μὲ τὴν κιθάρα».

Ἀπορῶ, πῶς μποροῦν νὰ ἀποκαλοῦν «πατέρα καὶ ποιμενάρχη τους» τὸν Ἐπίσκοπο, ἂν αὐτὸς θέλει τὸ κακό τους; Πῶς μποροῦν νὰ λειτουργοῦν μνημονεύοντας τὸ ὄνομά του ὡς σημεῖο ἐνότητος τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως τοῦ Σώματος τῶν πιστῶν; Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἓνας ἱερεὺς μας ἦρθε καὶ παραιτήθηκε γραπτῶς ἀπὸ τὴν ἐνοριακὴ του θέση, ἐπειδὴ, ὅπως σημείωσε στὴν παραίτησή του, δὲν μπορεῖ νὰ πειθαρχήσει στὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου! «Πάτερ μου, τὴν ἱερωσύνη ποὺ σοῦ ἔδωσε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπέστρεφες, ὄχι τὸν διορισμό σου! Τὴν κατέστησες μόνος σου ἀνενεργό, ἀλλὰ εἶναι ἀνεξάλειπτος καὶ εἶναι πολὺ βαρειά!» Οἱ ἱερεῖς, εἴμαστε αὐτὸ ποὺ εἴμαστε, δυνάμει τοῦ Μυστηρίου ποὺ μᾶς ἔδωσε ἡ Ἐκκλησία καὶ ὄχι δυνάμει ἐνὸς κρατικοῦ διορισμοῦ στὸν Δημόσιο τομέα! Προσεύχομαι πολὺ γιὰ τὸν ἱερέα μας αὐτό, νὰ τὸν φωτίσει ὁ Χριστὸς νὰ καταλάβει.

Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἱερέων ἀνέδειξε «τὸ πρόβλημα τοῦ γεροντισμοῦ», στὴν Πατρίδα μας. Τῶν πνευματικῶν ποὺ εἰδωλοποιοῦν τὸν ἑαυτὸ τους καί, τὴν καλῶς νοούμενη ἔννοια τῆς ὑπακοῆς (γιὰ τὶς μοναστικὲς ἀδελφότητες), προσπαθοῦν ἐσφαλμένα, νὰ τὴν ἐπιβάλουν στοὺς πιστοὺς ποὺ ἐμπιστεύονται τὸ πετραχείλι τους. Ἔτσι, αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ζητεῖ ἡ πρὸς Ἑβραίουσ Ἐπιστολὴ νὰ ἀποφεύγουν οἱ ποιμένες, κάποιοι ἐξομολόγοι δυστυχῶς τὸ ἐφαρμόζουν: δίνουν γάλα καὶ ὄχι στερεὰ τροφή, ἐνῶ *«πᾶς ὁ μετέχων γάλακτος καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς, νήπιός ἐστι, ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης, τελείων δὲ ἐστὶν ἡ στερεὰ τροφή...»*. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν τηλεόραση καὶ στὸ διαδίκτυο νὰ διακωμωδοῦνται οἱ πνευματικοὶ ποὺ σκοτώνουν μὲ τὴν καθοδήγησή τους πολύτεκνους γονεῖς καὶ κυοφοροῦσες γυναῖκες. Πεῖτε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί φταίνει τὸ Μυστήριον τῆς Χάριτος νὰ εὐτελιζέται; Γιατὶ νὰ ἀμφισβητεῖται ἡ τεράστια δραστηριότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ ἡ Ἐξομολόγησις, ἐνῶ εἶναι δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴ ζωὴ, νὰ ἐμφανίζεταί ὡς μονοπάτι ποὺ στέλνει στὸ θάνατο;

Ἀκόμα καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας ἐπιτρέψαμε νὰ συζητεῖται ἀπὸ ἄγευστους καὶ ἀνίδεους τῆς «κατὰ Χριστόν» ζωῆς μας. Ἐμεῖς φταῖμε, ὄχι ἐκεῖνοι. Θυμᾶστε ποὺ σᾶς ἔλεγα: «νὰ φορᾶτε μάσκα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ νὰ τὴν βγάξετε μόνο ὅταν φτάσετε μπροστὰ στὸ Ἅγιο Ποτήριον γιὰ νὰ κοινωνήσετε». Καὶ ὅτι «τὴν Θ. Κοινωνία δὲν τὴν συζητᾶμε καθόλου, εἶναι Μυστήριον, εἶναι θαῦμα, εἶναι ἐμπειρία ζωῆς καὶ σωτηρίας». Εἶναι ἀλήθεια, βέβαια, ὅτι σὲ καμμιά Κυβερνητικὴ Ἀπόφασιν δὲν ἀναφέρθηκε τὸ θέμα τῆς Θείας Κοινωνίας, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης, ξέρει τὰ ὅριά του καὶ ἀπὸ σεβασμὸ δὲν τὸ ἄγγιξε. Καὶ βγήκαν Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, στοὺς λασπωμένους δρόμους τοῦ διαδικτύου, νὰ καυχῶνται γιὰ τὸ Μυστήριον, νὰ προσκαλοῦν «ἐλᾶτε νὰ κοινωνήσετε καὶ θὰ δεῖτε ὅτι δὲν θὰ πάθετε τίποτε», λὲς καὶ τὸ Μυστήριον

«σηκώνει έρευνα», λές και ή δραστικότητα του όφείλεται σ' έμας, λές και τὰ μεγαλειὰ τοῦ Θεοῦ χρειάζονται διαφήμιση!

Αὐτὰ ἦταν λάθη μας, τῶν Ὁρθοδόξων, τεράστια λάθη ποῦ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ βλασφημεῖται τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας και νὰ περιπαίζεται ή έμπειρία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Παραδόσεως, ἀπὸ θεατρίνους τῆς εὐσέβειας και ψιλικατζῆδες τῆς λογικῆς Λατρείας μας.

Ἐδῶ, όφείλω νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἐξήγηση γιὰ τοπικὸ συμβάν. Ἐξαιτίας τῶν ὄσων κακῶς συζητοῦντο ἀπὸ έμας γιὰ τὴν θεία Εὐχαριστία και τὴν ἀμφισβήτηση ποῦ ξεσηκώθηκε ἀπὸ ἄλλους, πράγματι, εἶπα στὸν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας μας, στὸ Στρατόπεδο Ζήση, νὰ μεταδώσει τὴν θεία Κοινωνία ὅπως τὴν μεταδίδουμε στὴν θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, μὲ τὸ χέρι. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, δὲν ἔχει ἀκούσει ἀδελφούς μας χριστιανούς ποῦ διστάζουν ἀπὸ ὀλιγοπιστία νὰ πλησιάσουν τὴν θεία Κοινωνία λόγω τοῦ τρόπου μεταδόσεώς της; Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ὀλιγοπιστίας τους πρέπει νὰ καταδικαστοῦν σὲ ἀκοινωνησία; Γιατὶ νὰ μὴν τοὺς δώσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ κοινωνήσουν «κάπως ἀλλιῶς»; Νὰ ἀφήσουμε δηλ. τὸ Μυστήριο νὰ θαυματουργήσει μέσα τους, νὰ ἐξανεμίσει τὶς ἀμφιβολίες τους, νὰ τοὺς προσθέσει πίστη και στὴ συνέχεια νὰ τοὺς στερεώσει στὴν Παράδοσή μας; Κυττάξτε, ἐγὼ γνωρίζω τί σημαίνει πνευματικὸς θάνατος λόγω ἀκοινωνησίας και πονᾶω πολὺ γιὰ ὄσους δὲν κοινωνοῦν. Προσευχήθηκα, λοιπόν, πολὺ, μελέτησα πολὺ, ρώτησα δυὸ πνευματικούς ἀνθρώπους και τόλμησα ὥστε κανεὶς ἀλεξανδρουπολίτης νὰ μὴν στερεῖται τὸν Χριστό, ἐξαιτίας τοῦ δισταγμοῦ του ἀπὸ τὴν κοινὴ λαβίδα. Ὅμως, οὔτε ὁ ἱερεὺς τοῦ Ναοῦ συμμερίστηκε τὴν ποιμαντικὴ ἀγωνία μου, οὔτε οἱ «ἐπαγγελματίες εὐλαβεῖς» τοῦ ἐκκλησιάσματος, ποῦ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ἀγοραία στὸ Ναό, ὅτι δὲν δέχονται τὴν τάχα καινοτομία, ἐνῶ συγχρόνως, ἔκαναν και τὶς ἀπαραίτητες λήψεις μὲ τὰ κινητὰ τους τηλέφωνα ποῦ στὴ συνέχεια πρόβαλαν στὸ διαδίκτυο κατηγορῶντας με. Δὲν μὲ πειράζει αὐτό, ὁ Θεὸς ξέρει τὴν ἀγωνία μου γιὰ τὸ θέμα και τὴν πρόθεσή μου, νὰ μὴν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποῦ δὲν εἶναι μπολιασμένος μὲ τὸ Σῶμα και τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ Θεὸς ἄς συγχωρέσει ὄσους ἀρνήθηκαν και πολέμησαν μὲ εὐσεβιστικὴ αὐτάρκεια αὐτὴν τὴν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὄσους ἀκόμα Τὸν διστάζουν, ἐνῶ ἐμεῖς ἀδιαφοροῦμε γι' αὐτό.

Σχετικὰ μὲ τὸ ἐμβόλιο. Ὅταν ή Ἐκκλησία βεβαιώνει ὅτι, ὄσα λέγονταν γιὰ τσιπάκια δὲν εἶχαν καμμία σχέση μὲ τὸ σκεύασμα, ὅταν ή Ἐκκλησία βεβαιώνει ὅτι, ὄσα λέγονταν περὶ ἐμβρυακῶν κυττάρων εἶναι ἀνυπόστατα, τότε πρὸς τί αὐτὴ ή ἄρνηση νὰ ἀποδεχτοῦμε τὴν ἀλήθεια;



Τί νομίζετε; ξεγυμνώσαμε όλοι σχεδόν οι Έπίσκοποι τὰ μπράτσα μας για να σᾶς ξεγελάσουμε; Για να σᾶς κοροϊδέψουμε; Άκούστε, ἡ Έκκλησία μας δέν ἀντιμετωπίζει λοιμική νόσο για πρώτη φορά μέσα στην δισχιλιόχρονη ιστορία της. Γνώρισε ἀλλεπάλληλους λοιμούς και ξέρει να ἀντέχει και να προφυλάσσει τὰ παιδιά της. Στην πρόσφατη πανδημία, ἕνα μόνο δέν κατάφερε: να θεραπεύσει τὰ ἀρρωστημένα σενάρια συνωμοσίας που κυκλοφοροῦσαν στο διαδίκτυο. Ἡ Έκκλησία μας «σήκωσε τὰ χέρια» της μπροστά στον ὑπερφίαλο ἐγωϊσμό τῶν τάχα Χριστιανῶν της, που ἀντί να πιστέψουν τὴν Έκκλησία τους, πίστευαν τούς ἀνεύθυνους, τούς ἀνώνυμους και τούς ἄσχετους.

Κάποιοι εἶπαν «ἄς ἐμβολιαστοῦν οι ἄλλοι πρώτα κι ἂν δῶ, ὅτι δέν παθαίνουν τίποτε, τότε θὰ ἐμβολιαστῶ κι ἐγώ». Ὡραῖα, χριστιανική ἄποψη! Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε οι Χριστιανοὶ να μποῦμε μπροστά ὥστε ἂν πάθουμε, να πάθουμε ἐμεῖς και να σωθοῦν οι ἄλλοι. Τώρα τί ἔγινε; για να σωθοῦν οι ἄνω τῶν 60 «καλοὶ χριστιανοί», ἐμβολιάσθηκαν τὰ παιδιά, που ἀλλιῶς δέν θὰ χρειαζόταν. Τώρα, αὐτοὶ οι «καλοὶ χριστιανοὶ» θὰ ρθοῦν με ἡρεμη συνείδηση να κοινωνήσουν; Σ' αὐτούς ὀφείλονται τόσοι θάνατοι και οι παραλαγές τοῦ ἰοῦ μέχρι σήμερα. Ἀλλὰ και αὔριο, τὰ 200 αὐτο-άνοσα που ἀναπτύχθηκαν (τόσα ἔχουν καταγραφεῖ στην Ἑλλάδα) και θὰ βασανίσουν μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, πάλι σ' αὐτούς θὰ ὀφείλονται. Ὁ Θεὸς ἄς μᾶς λυπηθεῖ για τὴν δίκαιη μισθαποδοσία τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας που θὰ εἰπράξουμε τὰ ἐπόμενα χρόνια.

Ἀγαπητοί μου,

Στην Ἁγία Γραφή λέει ὅτι ὁ Θεὸς στέλνει πειρασμούς και δοκιμασίες στους ἐκλεκτούς του και μᾶς δοκιμάζει, πόσο στ' ἀλήθεια ἀξίζουμε. Μᾶς δοκιμάζει ὅπως δοκιμάζεται ὁ χρυσὸς στο χωνευτήρι. "Ἐτσι δοκίμασε κι ἐμᾶς και τὰ ἔργα μας. "Ἐστειλε ὁ Θεὸς φωτιὰ και δοκίμασε τὰ ἔργα μας τῶν Ὁρθοδόξων. Δέν ξέρω πόσο μᾶς βρῆκε να εἴμαστε ἄξιοι για Ἐκεῖνον. Πολλοὶ ἀπὸ τούς κληρικούς, τούς μοναχοὺς, τὶς μοναχὲς και τὶς 26.500 συνανθρώπων μας που πέθαναν, πέθαναν ἄδικα. Θὰ μοῦ πεῖτε· «όλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέρα», ναί! ἀλλὰ ὅποτε θέλει ὁ Θεός, ὄχι ὅποτε ὀλιγωρίσουμε κι ἀποφασίσουμε να αὐτοκτονήσουμε ἐμεῖς, φορτωμένοι μάλιστα με τὴν ἁμαρτία τοῦ φόνου συνανθρώπων μας!

Πατέρες, αδελφοί και αδελφές μου.

Μπαίνουμε στην Άγια και Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ἄς ἀφήσουμε τὰ μεγάλα λόγια καὶ κυρίως τὴν μεγάλη ιδέα ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας, οἱ Ὁρθόδοξοι. Εἶναι ἄδικο νὰ φορτωθεῖ ἡ Ἐκκλησία τὴν μομφή ὅτι δὲν προστάτευσε τὰ παιδιά της, ὅτι δὲν διεφύλαξε τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποιμένης της. Τὰ προστάτευσε καὶ τὰ διεφύλαξε. Μόνο τὰ ἐρίφια ποὺ ἀποστάτησαν, ἐκεῖνα ταλαιπωρήθηκαν, πῆραν στὸ λαιμό τους κι ἄλλους καὶ χάθηκαν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν σώζεται ἀπὸ τὴν εὐλάβεια τῶν παιδιῶν της, ὅμως σώζει ὅσους τὴν ἐμπιστεύονται. Ἡ Ἐκκλησία ἀκόμα κι ὅταν ἀστοχεῖ, ἡ ἀστοχία της μεταποιεῖται σὲ σωτηρία. Μά! ποῦ εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη σας στὴν Ἐκκλησία; Ὅταν σᾶς δίδαξε τὰ Δόγματα, τὴν Πίστη, τὴν Παράδοση τότε σᾶς δίδαξε σωστά. Τώρα λάθεψε; Κι αὐτὸ θὰ τὸ κρίνω ἐγώ, ἐσύ, ὁ κάθε ἓνας μας ἀπλὸς Χριστιανός; Δὲν θὰ τὸ κρίνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος; Μά! πῶς γίναμε ἔτσι οἱ Ὁρθόδοξοι!

Τί ἀπομένει; ἡ μετάνοια!

[Οἱ ἱερεῖς νὰ προτιμᾶτε τὸ Χριστὸ κι ὄχι τὸ Νόμο. Μὴν θεοποιεῖτε τοὺς Κανόνες. Ἡ «ἔξωθεν καλὴ μαρτυρία» ἄς μὴν εἶναι αὐτοσκοπὸς σας. Μὴν εἰδωλοποιεῖτε τὴν ἀτομικὴ ἠθικὴ καθαρότητα. Δεῖτε τοὺς ἐνοριῖτες σας μὲ ἐπιείκεια, μὲ συγκατάβαση, μὲ συγχωρητικότητα, μὲ ἀγάπη. Μὴν κουνᾶτε τὸ δάχτυλο σὲ κανέναν, γιατί, προσέξτε, ἔχετε καὶ σεῖς παιδιά! Σταματεῖστε νὰ ξεστομίζετε τὴν φράση «τὰ πνευματικά μου παιδιά» καὶ κάνετε τοὺς ἀνθρώπους «φίλους» σας, γιατί ἔτσι ἀποκάλεσε ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητές του «ἐσεῖς εἶστε φίλοι μου», τοὺς εἶπε. Ἡ ἱερωσύνη σας νὰ μοσχοβολᾷ γνησιότητα καὶ ὄχι ὑποκρισία, ἦθος καὶ ὄχι ἠθικὴ, ταπείνωση καὶ ὄχι ἐγωϊσμό, φιλανθρωπία καὶ ὄχι σκληρότητα, ὀρθὴ κρίση καὶ ὄχι κατάκριση, εὐλάβεια καὶ ὄχι εὐσεβισμό, συμπόνια καὶ ὄχι ἀδιαφορία, καλωσύνη καὶ ὄχι κακία, ὑπομονὴ καὶ ὄχι μικροψυχία.

Οἱ λαϊκοὶ Χριστιανοί, μὴν ψάχνετε γιὰ «διορατικούς» ἱερεῖς, γιὰ φανατικούς ἠθικιστὲς καὶ διαδικτυακοὺς χαρισματούχους γέροντες. Μὴν ψάχνετε γιὰ διάσημους αὐτοπροβαλλόμενους κατόχους τῆς ἀλήθειας. Νὰ ψάχνετε τὸν Χριστὸ κι ὄχι νὰ ἐνθουσιάζεστε ἀπὸ προφητείες, ρητορείες, θαύματα καὶ μακρυὲς γενειάδες. Νὰ ἐπιλέγετε πατέρες κι ὄχι νομοδιδασκάλους. Νὰ ἐπιλέγετε τοὺς φυσιολογικοὺς ἱερεῖς κι ὄχι τοὺς ἀπόμακρους. Νὰ προτιμᾶτε τοὺς παπάδες μὲ τὴν

δυσσομία τῆς καθημερινότητος κι ὄχι τοὺς ἀτσαλάκωτους ποὺ μοσχοβοῦν λιβάνι] (ἀρχιμ. Παύλου Παπαδοπούλου).

Ὅλοι μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, νὰ πέσουμε μὲ τὸ πρόσωπο κάτω, προσευχόμενοι. Νὰ ἀφήσουμε τὴν ἀλαζονεία ποὺ μᾶς ἔχει φάει τὰ σωθικά. Νὰ ὑπακούσουμε τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ μὴν «τὸ παίζουμε» θεοί. Νὰ πάψουμε νὰ πιστεύουμε στὴν αὐθεντία μας καὶ στὴν ἀποκλειστικότητα μας. Νὰ φράξουμε τὰ λόγια μας πίσω ἀπὸ τὰ δόντια μας. Νὰ κλείσουμε τὰ αὐτιά μας σὲ φανατισμούς καὶ σὲ ἀκρότητες. Νὰ ἀφήσουμε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ πνεύσει στὴ ζωὴ μας. Νὰ πιαστοῦμε ἀπὸ τὸ χέρι γερά. Νὰ ἀφήσουμε τοὺς θρησκευτικούς τύπους καὶ «νὰ γίνουμε Ἐκκλησία». Νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως, σὲ φίλους, σὲ ἐχθρούς, σὲ ἀλλοθρήσκους, σὲ ἀλλοδόξους καὶ σὲ ἀθέους. Κυρίως νὰ δείξουμε ἀγάπη στοὺς ἁμαρτωλοὺς (ἐμεῖς οἱ ἀναμάρτητοι)!

Ξέρετε, τί φανερώνει ἡ τραγωδία τῶν μεταξύ μας σχέσεων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, σήμερα; Θὰ σᾶς πονέσει ἡ λέξη: σημαίνει «*ἐγκατάλειψη Θεοῦ*»! Ὅταν ἡ Ἐκκλησία κομπορημονεῖ καὶ περηφανεύεται, τότε ὁδηγεῖ τὰ παιδιά της στὸν γκρεμό. Κατηγοροῦμε εὐκόλα τοὺς Καθολικούς καὶ τοὺς Προτεστᾶντες καὶ δεῖτε ποὺ καταντήσαμε οἱ Ὁρθόδοξοι. Οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι διχασμένοι στὴν Πατρίδα μας, οἱ Ὁρθόδοξοι Ρώσοι καὶ Οὐκρανοὶ σὲ πόλεμο μεταξύ τους, οἱ Ὁρθόδοξοι στὴν Βαλκανικὴ νὰ ὑποβλέπουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, ἀντικανονικὲς εἰσπηδήσεις στὴν Ἀφρική, προτεσταντικὲς τακτικὲς στὴ Διασπορά, φερέφωνα πολιτικῶν καὶ δεκανίκια ἐμπορικῶν συμφερόντων παντοῦ. Αὐτοὶ εἴμαστε!

Λοιπόν, ἄς ἀνασκουμπωθοῦμε κι ἄς πάρουμε οἱ Ὁρθόδοξοι τὴν Πίστη μας στὰ σοβαρά. Ἄς γίνουμε «*τὸ ἀλάτι τῆς γῆς*». Ἄς γίνουμε «*πόλη ἐπάνω σὲ ὄρος*», περίβλεπτη. Ἄς κυτταχτοῦμε στὰ μάτια μὲ εἰλικρίνεια. Ἄς ἀναπτύξουμε τὶς εὐαγγελικὲς ἀρετὲς καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη. Ὅχι ἐθνικιστικὲς ἐξαλλοσύνες καὶ ὑπερφίαλους μεγαλοϊδεατισμούς. Ἄς προτάξουμε τὸ Κοινὸ μας Ποτήριο, τὴν ἴδια μας Πίστη, τοὺς κοινούς μας Ἁγίους. Αὐτὰ θὰ μᾶς ἐνώσουν τοὺς Χριστιανοὺς παραμερίζοντας «*ἄλλες*» διαφορὲς μας. Ἄς ἔρθουμε κοντά, τὰ ἀπομακρυσμένα παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, μὲ διάθεση νὰ συμβιώσουμε ἀρμονικά. Ἄς μὴν ἐπιβάλλουμε ὄρους, ἀλλὰ ἄς ἀποδεχτοῦμε τοὺς ὄρους τοῦ ἀλλουνοῦ ὁ καθένας. Καὶ τότε οἱ Ὁρθόδοξοι θὰ προσκαλέσουμε τὸν κόσμον ὅλο μὲ μιὰ πρόταση ζωῆς.

Ὁ κόσμος μας ἔχει κουραστεῖ μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό, περιμένει ἓνα τέτοιο κάλεσμα, εἰλικρινές, ἀγαπητικὸ καὶ θὰ ξαναγυρίσει στὸ Χριστό. Αὐτὸ τὸ κάλεσμα,

μόνο οι Ὀρθόδοξοι μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε, χωρὶς γεωπολιτικούς καὶ οἰκονομικούς ἀστερίσκους. Καὶ τότε, ὁ κουρασμένος ὁ κόσμος, ὁ πληγωμένος μὲ ἀδιέξοδα, θὰ γυρίσει στὸ Χριστό. Κουράστηκε πιά μακριά Του. Ξέρετε, ὅταν ἀρχίσουν νὰ ἐπιστρέφουν οἱ ἄνθρωποι σὴν Ἐκκλησία, σὰν ἓνα караβάνι πρόσφυγες, τότε ἐκεῖ ἀνάμεσά τους θὰ εἶναι καὶ ὁ Χριστός, τότε θὰ ἐπιστρέψει κι Ἐκεῖνος...

Καλή Σαρακοστή ἀγαπητοί μου, Καλή Σαρακοστή.